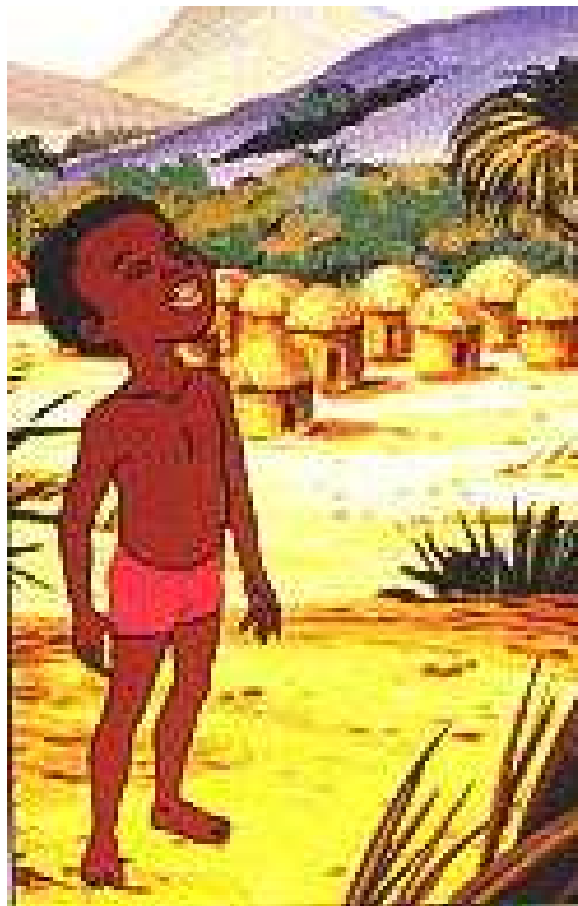

ציפור הגשם

ציפור הגשם הכחולה שישבה על עץ גדול שרה
בעליזות "פלופלופלופלו!"

קונטי הביט עליה זמן רב. הוא חשב..
ואז הלך לשאול את סבתו

"סבתא, אילו הייתה לנו ציפור הגשם משלנו,
האם את חושבת שיכולנו לגרום לגשם להשקות
את השדות שלנו מתי שהיינו רוצים?"

סבתא ענתה לו בלי הסוס
"בוודאי! הציפור הייתה שרה לנו. אז היינו יכולים

לקבל יבולים גדולים ולא היינו סובלים מרעב."

אבל קונטי רצה להיות בטוח ולכן הלך לאבא שלו

"אבא, אילו הייתה לנו ציפור הגשם בבית, האם אתה חושב שהשדות שלנו היו מושקים מתי שנרצה?"

אבא חשב רגע וענה

"לא, אינני חושב כך. זקני הכפר מספרים אגדות שונות. האם עלינו להאמין לכל מה שהם אומרים?"

אבל קונטי רצה להיות בטוח לגמרי. הוא הלך לשאמאן הגדול של הכפר.

"שאמאן גדול, אילו הייתה לנו ציפור הגשם בכפר, האם אתה חושב ששדות שלנו היו מושקים טוב יותר?"

"כן, בוודאי, כי הציפור יודעת מתי הגשם ירד ומתי יפסיק לרדת. המים היו עוזרים לצמחים לגדול, הנהר לא היה מתייבש לעולם ולא היו יותר מחלות. אבל מי יכול להשיג ציפור הגשם?"

קונטי ידע הפעם מספיק.

"טוב אלך לחפש ציפור הגשם!" ולמחרת בבוקר מוקדם יצא לדרך. הוא הלך זמן מה ופתאום שמע קול קצת לגלגני

"לאן תלך קונטי? לאן תלך קונטי?"

קונטי הרים את ראשו וראה תוכי שישב בין ענפי עץ גדול.

"אני הולך לחפש ציפור הגשם."

"אני לא אוהב את הציפור שתמיד מתערבת בדברים שלא שלה."

אוכל לעזור לחפש אותה! אני יודע טוב מאוד לחקות את קולה.

שמע "פלופלופלופלו!" אז לדרך!"

קונטי המשיך בדרכו יחד עם התוכי. אחרי זמן מה הם פגשו קוף.

"שלום קונטי! שלום תוכי! לאן אתם הולכים?"

"אנו מחפשים.. אנו מחפשים.. ציפור הגשם" אמר קונטי.

"כך? אז אבוא איתכם. אני יודע לבנות מלכודות שתופסות את ציפורי הגשם." "מדוע? אינך אוהב אותן?"

"לא, לא יותר ולא פחות מאחרות. אבל אני תמיד מוכן לתעלולים."

אחרי זמן מה הם הגיעו לעץ באובב גדול.

כאן נעצור אמר הקוף

הוא בנה מלכודת והתוכי הסתתר בין ענפי העץ
והתחיל לשיר "פלופלופלופלו!"
עכשיו היה צריך רק לחכות שציפור הגשם תחליט
לבוא. בינתיים קונטי נרדם.

הוא התעורר לקול התוכי
"הנה היא! נתפסה! נתפסה!"

במלכודת ראו את הציפור המנסה להשתחרר.
קונטי שם אותה בתרמיל והתחיל לחזור לכפר.

שם הודה יפה לקוף ולתוכי.

עכשיו התחיל לבנות כלוב יפה לציפור.

כאשר הכניס אותה לכלוב באו כל אנשי הכפר להתפעל
ממנה ולדרוש שתקרא לגשם. אבל הציפור ישבה עצובה
ושקטה ורק מדי פעם נתנה קריאה חלשה.

עברו ימים ולילות והציפור לא שרה. אנשי הכפר לא באו יותר
אל הציפור.

קונטי עדיין קיווה, הוא המתין.
עברו שבועות. שדות הכפר וכל הסביבה התייבשו מהחום ואדמה התחילה להיסדק.
הציפור לא שרה ואיש כבר לא בא לראות את קונטי והציפור.
בסוף קונטי הלך אל השאמאן הגדול של הכפר.
זה שמע את קונטי ואחר כך אמר לו להיכנס לבית שלו וסגר את הדלת כך שקונטי נשאר סגור
שם לבדו.

כאשר הגיע ערב השאמאן שחרר את הילד ושאל
"מדוע אתה עצוב ובוכה, קונטי?"
"כי פחדתי להיות שם בפנים."
"מדוע בכית במקום לשיר, קונטי?"
"אין חשק לשיר כשסגורים כך."
"טוב, עכשיו, קונטי, לך וטפל בציפור שלך."

קונטי למד לקח. הוא חזר הביתה לקח את הכלוב עם
הציפור,

הוציא אותו החוצה ופתח באומרו
"ציפור, ציפור יקרה, עכשיו את חופשית, עופי, עופי!"

הציפור הביטה על קונטי, נעה פעם או פעמיים
בראשה ובשירה קולנית "פלופלופלופלו!" עפה מהר,
עד שהפכה לנקודה כחולה בשמיים.

בכפר של קונטי התחיל לרדת גשם מבורך.
קונטי, ציפור הגשם וכל תושבי הכפר היו עכשיו
מאושרים מאוד.

